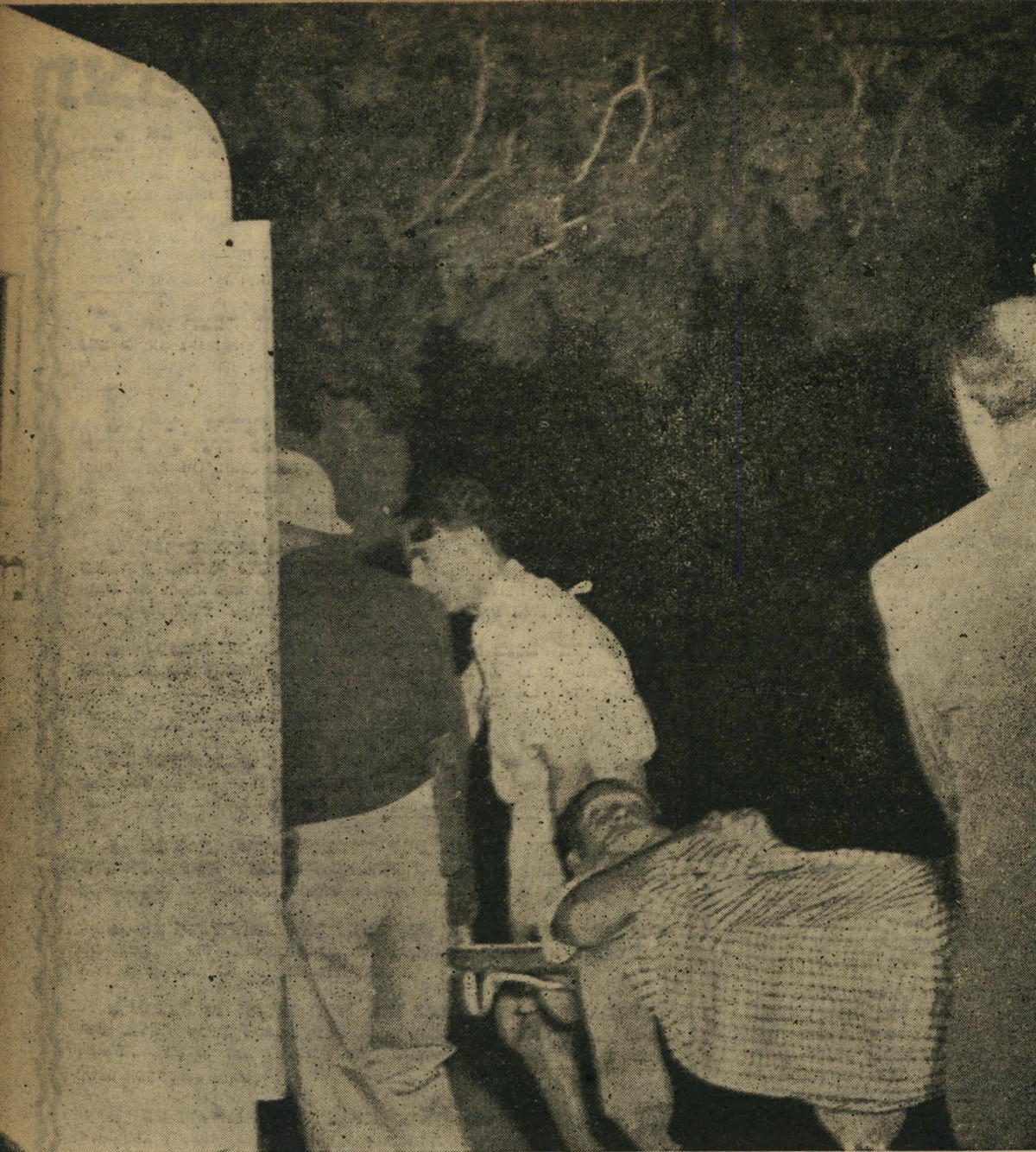

האנשים שברחו ומצפים להפסקת היריות. משפחות ממופלות בזקנים וטף יצאו את אזור הספר למשך היריות, עברו לבתי ידידים. למשפחת פאפי לא היה קרוב מודע, יצאה לדחוב, קרוב ככל האפשר לביתה.

האנשים שנשארו מצפים לייבוש הכביש. כרוזה אלתר, שלא נטשה את ביתה על הגבול, בסמכה על החיילים נשארה בדירתה.

האנשים שנפצעו נלקחו תחת חסותם המיידית של מתנדבי מגן דוד אדום שלא זכרו, כירושלמים האחרים, אש כה חזקה מאז שביתת הנשק ב-1949. הירושלמים לא איבדו את קוריהם, עשו את מלאכתם הרגילה ושמו על שיגרתם. רבים מ-23 הפצועים נפצעו מתוך איזהירות וסקרנות. גם הצבת שוטרים לא מנעה בעד הסקרנים להסתכן. אמר שוטר תנועה לסקרן: "הערכים שמה, אבל אינך מוכרח לראותם".

— שעה שהאזרחים נכצעו, עברו זמנית, נשארו במקום

עמדה בקצה השני של העיר.

מזון, המלך דויד. יום חמישי שעה 18:25. מלצרים בתלבושת שחורה מסורתית התחילו בהגשת הארוחות. בין הסועדים: מנהל משרד החוק, ד"ר ולטר איתן, שגריר בריטניה, סיר פראנסיס אוונס, שגריר צרפת סיר זילבר והמיוספת האמריקאי, פראנסיס ראסל. זה עתה קיבלו את הודעת ההסבר ממ"ש של ישראל. מבעד לחדר האוכל הם יכולים להציץ לעבר חומת העיר העתיקה, בקני הירייה שלה שורר עתה שקט גמור.

המרכז המסחרי. יום חמישי, שעה 19:00. ברז מיותם מטפס מים, חתול שחור וצנום רץ ברחובות. חלונות הראווה והבתים מואכלים. בבית הקפה התורכי נמשך משחק השש-בש הרגיל. כמעט לראשונה בהיסטוריה שלו יושבות בו נשים, מפצחות גרעינים. אי לה הן דירות הבתים הצופים אל פני החומה, המכירות את הישיבה המעודדת בחברותא.

ככר אלנבי. יום חמישי, שעה 19:30. גזיר בגלימה חומה צועד ללא תפוזן ברחבה שלפני בניין העירייה הישנה, משמאלו מש" קיפנים עליו חיילים ישראלים, מימינו — ירדנים. רק אתמול נסעו באותו מקום שני נזירים שעמדו להכנס לנוטרדם.

בית החולים האיטלקי. יום חמישי, שעה 20:20. שני תלמידי ישיבה חומקים ל" אורך הקירות. לפתע פותח מקלע בינוני ב" טרטור עז ומייגע. שני עובדי האורח הצעיר רים לא נבהלים במיוחד, אחד מהם מרים את

מאה שערים. יום חמישי, שעה 20:30. כל החנויות נסגרו. כל התריסים הוגשו. חושך ואפילה. אף לא נפש חיה אחת. רק מדי פעם הגיע מלמול קולות לרחוב. לפתע — פס אור. מאפיה. שלושה אופים ישבו והסתכלו במכונת הלישה המערבלת. כולם לבנים ו" מקומחים. הם לא חיים כאן. הם רק עובדים כאן. נושא השיחה הוא במדיניות הגבוהה: "זה הכל אמריקה שלכם אשמה. היא מתחננת לערבים". "סמבל! את הלחם של מי אתה חושב אתה אופה? זה הכל האנגלים שמסי" תים את בני דודנו הממורים. אני אומר לך זה הכל האנגלי!"

ברחובות. יום חמישי, שעה 21:30. צרור ארוך של אש אוטומטית אליו התחסף צרור שני. צירצור באויר. והקול המצלצל של פגז המתרסק לרסיסים. חשיכה מושלמת. עכשיו השיבו המרגמות הישראליות: בה... שלוש שניות... בה... שלוש שניות... בה... ועוד פעם ועוד פעם: חמש עשרה פעמים. אחר כך שקט מוחלט וחשיכה. האנשים התחילו לנוע ברחובות כאילו נסס הגשם, נס" סק זמנית.

בגית מלמרה. יום חמישי, שעה 24:00. לאט, לאט, בחשיכה מוחלטת ובהשקט כששור" טר אחד הוביל ברגל, החליק הגיט לאורך רחוב תלול לעבר עמודות הקדמיות. הגיט עמוס מוזן. למשה, בדיוק ממול, קיני מכר" גות יריה של האויב. הרחוב פתוח לגמרי ליריותיהם. כל הדרך, עד לראש הגבעה.

מנוצלת עלידי אליעזר דהאן לשינה ולמנוחה כשהסקלע מוכן לידו.